

τάδων Γάλλων στρατιωτών !..

Ζη ακόμα στο Παρίσι, γέρος και πάμπτωχος, ύστερ' από μιὰ ζοή όργιον και σπατάλης, ένας άνθρωπος, ό όποιος είχε άπασχολήσει πολύ τόν ΙΙ έπιτελικό γραφείο και τή Γενική Ασφάλεια, κατά τή διάκριση του πολέμου. Μιά περιπέτεια του ανθρώπου αυτού με τήν ύπηρεσία κατασκοπείας έμεινε έντελώς άγνωστη ως σήμερα. Ίδου τί μας πληροφορεί σχετικά ό κ. Πώλ Άλλάρ :

Τό πρόσωπο αυτό — ό Γάλλος δημοσιογράφος αναφέρει μονάχα τό μικρό του όνομα : Άρνόλδος — ήταν γιός ενός Ίταλού εργολάβου δημοσίων έργων, ό όποιος, άφού κέρδισε έξατομική, άναλαϊδώνοντας τήν έκτέλεση τής μεγάλης γέφυρας τής Γένουας, βοήθησε χρηματικά τόν Καβούρ, πήρε τόν τίτλο του μαρκησιού Χ... και πέθανε, διακεκομμένος, αφήνοντας μιὰ χήρα κι' ένα παιδί, τόν Άρνόλδο.

Ό Άρνόλδος άνειχθή πρώτα στην ένεργό πολιτική. Άρχότερα, τόν έρωτεύθηκε μιὰ πριγκίπισσα, ή όποία δέν έφερε καμιά αντίρρηση νά γίνει γυναίκα του. Μιά βδομάδα όμως πριν από τούς γάμους του, μιὰ παράξενη και έντελώς άπρόοπτη μεταβολή έγινε στην ψυχή του Άρνόλδου. Άδαιρήθηκε τόν τίτλο του, ματαίωσε τόν σινοικισμό του με τήν άπαρηγόρητη πριγκίπισσα, διορίστηκε καθηγητής σ' ένα κολλέγιο, μιὰ νά έποβάλλη σέ λίγους μήνες τήν παραίτησή του, κι' άρχισε νά κάνει μιὰ ζοή γεμάτη περιπέτειες. Άλλάξε δόδεκα θρησκείες, έπολιτογραφήθηκε σέ δεκα κράτη. Συγχρόνως μάριε γραμματόσημα. Ύστερ' από τήν περιφημη συλλογή του βασιλέως τής Άγγλίας, ή δική του ήταν ή πιοσώτερη στον κόσμο !

Όταν ξέσπασε ή μάχη του παγκοσμίου πολέμου, ό Άρνόλδος βρισκότανε στο Παρίσι. Τό ΙΙ έπιτελικό γραφείο τόν ειχε υπό διαρκή παρακολούθηση, επειδή ήταν πασίγνωστος γιά τήν γερμανοφιλία του. Από τόν καιρό μάλιστα πού άρχισαν νά σιγιάζουν στο σπίτι του, σέ προχωρημένες νυχτερινές ώρες, διάφορα άτομα, άνδρες και γυναίκες, πού έπαιρναν όλα τά προφυλακτικά μέτρα γιά νά μη τούς αντίληφθι κανείς, ή ύπηρεσία κατασκοπείας θεώρησε άποχρέοσή της νά εξακριβώσει τί συνέβαινε στο μέγαρο του Άρνόλδου. Και μιὰ νύχτα έκανε έφοδο στο ύποστο σπίτι... γιά νά βρεθι μερós σ' ένα θεαμα άπεριγράπτων όργιον των έπισκεπτών του Άρνόλδου ! Οι άνθρωποι αυτοί, άνδρες και γυναίκες, δέν μαζεύονταν εκεί γιά νά συνομιλήσουν κατά τής Γαλλίας, αλλά γιά νά επιδοθούν σέ άκατανόμαστα γλέντια.

Μά ή ύπόθεση αυτή άπέσιωπήθη, γιατί μεταξύ των έπισκεπτών του Άρνόλδου ήσαν και άρκετοί από τούς μεγαλύτερους λογοτέχνες και τούς γνωστοτέρους πολιτικούς τής Γαλλίας !...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ... ΜΙΑΣ ΜΑ'ΙΜΟΥΣ !

Ίδου μιὰ ιστορία, ή όποία δείχνει ότι και τά ζώα είνε ευαίσθητα και άλληλαγατώντα.

Μέσω σ' ένα από τά άγγλιζιά θωρητά, πού σταθμείωναν στις Αντικές Ίνδιες, ήσαν δυό μαϊμούδες, μιὰ μεγάλη και μιὰ μικρή. Κι' ή δυό ήσαν πολύ άγαπημένες μεταξύ των. Τis είχαν ντυσει σωταξές στολές και τις άφηναν νά παίρνουν κι' αυτές μερós στις παραθεξές, πάνω στο κατάστρωμα. Έσαναν τόν σχήμα με μεγάλο σεβασμό, όταν συναντούσαν τόν πλοίαρχο και έμμοιόντο όλες τις κινήσεις των άξιωματικών τής ύπηρεσίας. Όλοι τις άγατούσαν και τις περιποιόντουσαν. Ήσαν όμως κι' ή δυό φεβερές κλέφτες. Ή μεγαλύτερη ιδίως ήταν μοναδική στη λοποδυσία, ενώ ή μικρότερη έκτελούσε μάλλον χροή κλεπταποδόχου.

Έξαφνι ένα πρωί ή χρυσή ταμπακοθήκη του κυβερνήτου έγινε άφαντη. Ότι τήν έσοφύρωσαν ή μαϊμούδες, δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία, γιατί κι' ή δυό όλο εκείνο τό πρωί φταρνίζονταν άγρίως.

Μ' όλες τις έρευνες όμως και τά ψάξιματα, στάθηκε άδύνατο νά βρεθι ή ταμπακοθήκη. Μιά μέρα τέλος αντίκρισαν τή μικρή μαϊμού ν' άνεβαίνει με μεγάλη προφύλαξη στο μεσαίο κατάρι. Τήν παρακολούθησαν τότε και τήν είδαν νά τρυπώνη στη σοκολιά και σέ λίγο νά βγαίνει και νά φταρνίζεται όλοένα. Έμαζαν άίσιως μέσα στη σοκολιά εκείνη και βρήκαν τήν ταμπακοθήκη.

Όταν ύστερα από κάμποσον καιρό τό πλοίο βρισκόταν άγκυροβολημένο στο λιμάνι του Κίγκστον, στην Ίταμιάη, ή μεγάλη μαϊμού έκλεψε ένα μπουκάλι παληό κρασί, τό όποιο έρρούνηξε με τήν ήσυχία της ως τόν πάτο, ενώ ή μικρή τήν ζήτηζε με παραπονεμένα βλέμματα.

Τό παληό όμως κρασί έκανε, όπως ήταν φυσικό, ή μαϊμού νά γίνει σκνίπα στο μεθύσι, τήν έκαμε ζοηρότερη, πού παιγνιδάρα από άλλοτε, και τέλος, πάνω στη ζάλη της, έπεσε στη θάλασσα, όπου τήν καταβρόχθισε ένας καρχαρίας.

Ή μικρή συντροφίσις της άτυχής αυτής μαϊμούς, ή όποία παρακολούθησε τό τραγικό της τέλος, έγινε άπ' τή στιγμή αυτή σκυθρωπή και περούλητος έως θανάτου. Και τήν άλλη μέρα τέλος, μίη μορδώνοντας νά ιστομείνη τή θλίψη της, επήδησε από τό κατάρι στη θάλασσα και πνίγηκε !...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

(Του Κινέζου ποιητού ΤΣΕΓΚ-ΚΙ-ΤΟΥΚ (10ος αιών π. Χ.) ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κόβοι λουλούδια δλόδροσα, με μάτια βουρζομένα, γιά νά τά στείλω σ' ένανε πού έφυγε στα Ξένα. Τό ξέρω πως θά φτάσουνε γλυκά και μαρμαίνα, Μά έτσι τό δελ' ή άγάπη μου : Νά μοιάζονε με μένο !

Η ΩΜΟΡΦΗ

Στου ποταμού τις άκρες άνθίζουν όι λιλαιδες, α' διαί τους λένε πού διομορφά από τήν όμορφιά μου. Μά πέρασα απ' τόν ποταμό και μ' έδουε και μ' έδες κι' όμως κανείς τά λουλούδια δέν ζήτηζε μπροστά μου !

Η ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ

Τ' αστραγατά μπυλλάντια σου, Ξένε, πού μου χαρίζεις, αν και δέν είμαι λεύτερη, τά παίρνω, άφού τ' άρξεις. Και γιά τις τόσες χάρες σου, γιά τήν καρδιά σου, έπάνω στη μεταξένια ζώνη μου, γιά μιὰ στιγμή, τά βάνω. Μά τίμ' από τιμα έχω γενιά κι' είμ' άσχημά γεμάτη, κι' είνε τρανός ό άντρας μου μέσ' στο τρανό πατάτι. Κι' όρξίστηκα παντοτεινά νάμια στη γι' δική του, κι' έξω μοναχή γι' αυτόν και νά χαθώ μαζί του... Σου φέρω πίσω, Ξένε μου, τά πλοίσια σου μπυλλάντια, τά βρήξ' δυό διάγραφα πάνω τους, δυό τής καρδιάς διαμάντια. Πάω' τα ! Σου λέν τόν πόνο μου, χωρίς νά τό θέλω... Γιατί, πριν πάρω άλλονε, νά μη σέ συναντήσω !...

(Μεταφράσις) ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΛΗΓΗ

(Του ΕΡ. ΧΑΪ-ΝΕ)

Μου πληγώσες απ' τό φιλι τ' άξέλι ! Φίλα τό πάλι, φίλα, νά τό γιάνης, κι' αν δέν τελειώσης, μάτια μου, ως τό δελί, έχεις καιρό, μη βιάζεσαι, προφτάνεξ.

Έχεις καιρό. Ή νύχτα είνε δική σου, δική σου όλη, γιάτρωμα χρυσή ! Και τί μπορεί νά γιάνη τό φιλι σου, σέ μιὰ νυχτιά — τό ξέρω έχω κι' εσύ !

(Μεταφράσις) ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Πότε θά μουθι βολετό, όλες τις έγνοιες πίσω και τό φοιχτό άφίνοντας τής πόλης σιαματά, νά ξαναβρω τό ένανι μου στα δάση και νά ζήσω στις όχθες τις πνήσυχες μις λίμνης πού γελά...

Προσότερο όμως θάθελαι στο θείο σου άκρογάλι, θάλασσα, πού με λίκνισες παιδί, νά ξεχαστώ !

Θ' άκούγα τό γοργουρητό των γλάρον σου και πάλι, μέσ' τόν άφρό σου θάμπαινα — χαρά ! — νά δροιστώ.

Τάχα γιατί τόν προίμο ζωένωα τρέμω, φίλοι ! Άνοιξι, όλα τά δόρα σου τά σκόρπισα κι' αυτά.

Και τό γλυκό Αέγονοσάτιζο δέν γλέντησα σταξόλι, κι' άλλοι τά πλοίσια στάχνα μου τά φέρισαν μπροστά. (Μεταφράσις) Κε - Κε

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του ΕΡ. ΧΑΪ-ΝΕ)

Ζαφείρια είνε τά μάτια σου πού βλέπουν και μιλούνε. Χαρά σέ κείνον τό θνητό, πού γλικοχαμφοτείνε. Διαμάντι είν' ή καρδούλα σου πού λάμπει και αστραφάτει. Χαρά σέ κείνον τό θνητό όπου γι' αυτόν άνάφτει. Ρουμπίνα είνε τά χείλη σου... Τέτοια, πού νά βροθούνε ! Χαρά σέ κείνον τό θνητό, πού εσ' άγατάς τ' του πόνε.